

en anden Kurs end den ovennævnte. Enhver af Parterne er berettiget til at forlange Ydelsen omskrevet i Grundbogen.

§ 6.

Denne Lov træder straks i Kraft.

Bemærkninger til Lovforslaget.

Til § 1.

Naar der gives Adgang til Omregning af de i § 1 omhandlede Ydelser, bør denne Adgang formentlig staa aaben for enhver, hvad enten den berettigede er en Privatmand, en privat eller offentlig Institution, en Kommune, et Sognekald eller Staten. Der er i Paragraffen udtrykkelig nævnt baade Forpagning og Leje af fast Ejendom, Jagt, Fiskeri eller anden lignende Rettighed, og det er Tanken, at Bestemmelsen skulde omfatte alle Lejeforhold vedrørende fast Ejendom eller Dele af en saadan, derunder Leje af Husrum, forsaa-vidt Lejeforholdet ikke er ordnet i Henhold til den af Den internationale Kommission for Slesvig udstedte Anordning af 4. Juni 1920. Adgangen til Omregning er uafhængig af, om der paa vedkommende faste Ejendoms Blad i Grundbogen er indført noget om Ydelsen, hvilket sædvanlig ikke vil være Tilfældet. Det maa antages, at der kun ganske undtagelvis vil blive Spørgsmaal angaaende Omregning af Lejeydelser i Købstæderne, idet disse formentlig saa godt som alle er omregnet til dansk Mønt i Henhold til Anordning af 4. Juni 1920. Hvor Aftale angaaende Omregning af Ydelsen allerede har fundet Sted, synes der ikke at være Grund til at give Parterne Adgang til at forelægge Sagen for det i § 2 omhandlede Nævn. Bestemmelsen omfatter kun Ydelser, der er fastsat før den 15. Juni 1920, der er Tidspunktet for Danmarks Overtagelse af Suveræniteten. Vel blev dansk Mønt indført allerede paa et tidligere Tidspunkt; men det formenes, at der er Grund til at give Adgang til Omregning ogsaa af Ydelser, der er fastsat i tysk Mønt efter Indførelsen af dansk Mønt, men dog inden Danmarks Overtagelse af Suveræniteten. For Leje- og Forpagtningsforhold, der ophører saa hurtigt, at der ikke forfalder Ydelser til Betaling efter Udgangen af Aaret 1920, er det ikke anset paakrævet at give Adgang til Omregning. Det synes endelig rimeligt, at der i hvert

Fald ikke gives Omregningen tilbagevirkende Kraft paa allerede forfaldne Ydelser, og i det Haab, at Forslaget vil kunne gennemføres hurtigt, har man foreslaaet, at Omregningen skal gælde alle Ydelser, der forfalder til Betaling efter Udgangen af Aaret 1920.

Ved Affattelsen af Bestemmelsen er det iøvrigt forudsat, at Parterne først skal forsøge selv at naa til Enighed, og kun, naar Enighed ikke opnaas, kan hver af Parterne henvende sig til det i § 2 omhandlede Nævn. Det er fundet praktisk at paabyde, at Sagen skal forelægges for Nævnet inden en forholdsvis kort Frist, der foreslaas sat til 3 Maaneder fra Lovens Ikrafttræden. Den af Nævnet truffene Afgørelse angaaende Afgiftens Størrelse i Fremtiden maa være bindende for Parterne, hvis Afgørelsen skal have nogen Betydning. Dog har man anset det for nødvendigt at give Forpagteren (Lejeren) en Adgang til i Løbet af ganske kort Tid — inden 14 Dage efter at Nævnets Afgørelse er meddelt ham — ved Opsigelse at kunne fri sig fra den ændrede Afgift efter en vis Tids Forløb. Derimod skønnes der ikke at kunne være Tale om at give Ejeren (Udlejeren) nogen Adgang til Opsigelse, selv om han finder den af Nævnet fastsatte Omregningskurs for lav, idet man derved kunde udsætte Forpagteren (Lejeren) for betydelige Tab, f. Eks. naar han har foretaget Forbedringer eller anvendt Omkostninger paa det lejede, som han først i Løbet af nogle Aar kan vente at nyde Frugten af. Man har anset det for passende at foreslaa et Opsigelsesvarsel, der i det mindste vil give Ejeren (Udlejeren) et Tidsrum af $\frac{1}{2}$ Aar til at træffe de som Følge af en Opsigelse fornødne Foranstaltninger, og man finder det derhos naturligt, særlig under Hensyn til, at der fra Opsigelsen til Forholdets Ophør i visse Tilfælde vil kunne komme til at gaa henved $1\frac{1}{2}$ Aar, at foreslaa, at den af Nævnet fastsatte Omregningskurs skal være gældende for Tiden indtil Forholdets Op-